

Ladik Katalin

FŰKETREC

bestiárium

versek

Mikes International

Hága, Hollandia

2003.

Kiadó

'Stichting MIKES INTERNATIONAL' alapítvány, Hága, Hollandia.

Számlaszám: Postbank rek.nr. 7528240

Cégbejegyzés: Stichtingenregister: S 41158447 Kamer van Koophandel en Fabrieken Den Haag

Terjesztés

A könyv a következő Internet-címről tölthető le: http://www.federatio.org/mikes_bibl.html

Aki az email-levelezési listánkon kíván szerepelni, kérjük küldjön egy emailt a következő címre:

mikes_int@federatio.org

A kiadó nem rendelkezik anyagi forrásokkal. Többek áldozatos munkájából és adományaitól tartja fenn magát. Adományokat szívesen fogadunk.

Cím

A szerkesztőség, illetve a kiadó elérhető a következő címeken:

Email: mikes_int@federatio.org

Levelezési cím: P.O. Box 10249, 2501 HE, Den Haag, Hollandia

Publisher

Foundation 'Stichting MIKES INTERNATIONAL', established in The Hague, Holland.

Account: Postbank rek.nr. 7528240

Registered: Stichtingenregister: S 41158447 Kamer van Koophandel en Fabrieken Den Haag

Distribution

The book can be downloaded from the following Internet-address: http://www.federatio.org/mikes_bibl.html

If you wish to subscribe to the email mailing list, please send an email to the following address:

mikes_int@federatio.org

The publisher has no financial sources. It is supported by many in the form of voluntary work and gifts. We kindly appreciate your gifts.

Address

The Editors and the Publisher can be contacted at the following addresses:

Email: mikes_int@federatio.org

Postal address: P.O. Box 10249, 2501 HE, Den Haag, Holland

ISSN 1570-0070

ISBN 90-8501-005-5

NUR 306

© Mikes International 2001-2003, Ladik Katalin 1969-2003, All Rights Reserved

A KIADÓ ELŐSZAVA

Nagy öröm számunkra, hogy Ladik Katalin *Fűketrec* című, eddig kiadatlan művét a Bibliotheca Mikes International keretében mindenki számára hozzáférhetővé tesszük. A művésznő a Hollandiai Mikes Kelemen Kör 2003. évi Tanulmányi Napok konferenciájának volt egyik főszereplője: egyrészt az ő laudatioja alapján ítélte oda a Kör a 2003. évi *Magyar Irodalmi Figyelő* díjat Danyi Magdolnának, másrészt a *Színházi Est*-en bemutatta a *Fűketrec* című hangjátékot, amelyben az azonos című kötet verseiből adott elő. Maga a szerző egyben a Kör 2000. évi *Magyar Irodalmi Figyelő* díjának nyertese.

A konferencián megállapodás született a művésznő és a Mikes International között, amelynek értelmében a Mikes International közzéteszi a művésznő egész életművét a Bibliotheca Mikes International kiadó keretében. Jelen kötet ennek a megállapodásnak első gyümölcse. A további köteteket (amelyek hagyományos könyvformátumban már megjelentek) folyamatosan tesszük majd közzé.

Jelen kiadás egyben úttörő vállalkozás is. Az Országos Széchényi Könyvtár Magyar Elektronikus Könyvtárával együttműködve - a *Fűketrec* című verseskötettel egyidőben – számos vers, hangköltemény formában is kiadásra kerül a szerző előadásában, *Fűketrec - hangköltemények* címmel. A négy *Fűketrec - hangköltemény* mp3-as formátumú hanganyaga 2002-ben készült Vajda Tibor és Morvai Ferenc közreműködésével. A hangköltemények jelen formájú technikai kivitelezését a Magyar Elektronikus Könyvtár munkatársai végezték el: a hang CD digitalizálását, darabolását Csáki Zoltán végezte, a szervezés Moldován István munkája. Ezen hangköltemények a Magyar Elektronikus Könyvtár állományában találhatóak meg, s a következő címről tölthetők le:

<http://mek.oszk.hu/01300/01329>

Jelen kötet a Bibliotheca Mikes International honlapján kívül letölthető a Magyar Elektronikus Könyvtár állományából is a következő címről:

<http://mek.oszk.hu/01300/01328>

A hangkölteményekként elhangzó verseket ebben a kötetben *-al jelöltük meg. Az elhangzó versek címjegyzéke:

FÜKETREC 1

Varázsének
Ez az évszak: szekrény
Fehér kutya a végtelenben
Madárhamu
Rovarok éjszakája
Holló
Idővitorla, pókliget
Kis éji zene

FÜKETREC 2

Szítakötő
Csigá
Azok az aranyba zárt ketrecek
Fűketrec
Fákon ülő hulló
Tollaskígyó
A bőr odaragad
Molypille

FÜKETREC 3

Teknős
Kabóca
Ebihal
Időkaméleon
Vőlegény
Nyár
Nyári éj
Alice és a harkály
Tavaszi ló hullámzása
Hattyúdal

FÜKETREC 4

Szent Teréz barna arca
Egy
Egy délután ültek a galambok
Ovidius rigóként a villanykaróig emelkedik
Vadlibák utolsó, tüzes sugara
Láttam a kutyákat
Lárvák az égi selyemből
Viharban

A szerzőről:

Költő (az ún. írott költeményekkel párhuzamosan hangkölteményeket és vizuális verseket is alkot), kísérleti zeneművek és hangjátékok alkotója és vokális előadója. Tevékenységi területe továbbá a performance, happening, mail art (küldeményművészet), kísérleti színpadi művek. Az Újvidéki Rádió munkatársa, majd az Újvidéki Színház színésze 1992-ig. A Magyar Írószövetség és a Magyar Alkotók Országos Egyesületének tagja. 1991-ben Kassák-díjat, 2000-ben Mikes 'Magyar Irodalmi Figyelő' díjat, 2001-ben József Attila díjat kapott.

Megjelent kötetei:

- ♣ *Ballada az ezüstbicikliről* (versek, gramofon melléklettel) Forum, Újvidék, 1969.
- ♣ *Elindultak a kis piros bulldózerek* (versek) Forum, Újvidék, 1971.
- ♣ *Mesék a hétfejű varrógépről* (versek) Forum, Újvidék, 1978.
- ♣ *Ikarosz a metrón* (versek) Forum, Újvidék, 1981.
- ♣ *A parázna söprű – Bludna metla* (versek, magyar-szerb nyelven; szerbre fordították: Judita Šalgo, Arpad Vicko, Ladik Katalin, Selimir Radulović) Forum, Újvidék, 1984.
- ♣ *Kiűzetés* (versek) Magvető, Budapest, 1988.
- ♣ *Jegyesség* (versek) Fekete Sas, Budapest, 1994.
- ♣ *A négyzdimenziós ablak* (versek) Fekete Sas, Budapest, 1998.

Idegen nyelvre fordított kötetek:

- ♣ *Poesie erotiche* (Olaszra fordította Giacomo Scotti) La Sfinge, Nápoly, 1983.
- ♣ *Erogen zoon* (szerbre fordították: Judita Šalgo, Arpad Vicko, Ladik Katalin, Selimir Radulović) Književna zajednica Novog Sada, Újvidék, 1987.
- ♣ *Stories of the Seven-headed Sewing Machine* (angolra fordította Eموke Z. B'Racz) New Native Press, Sylva, N.C. USA, 1992.
- ♣ *Poèmes* (franciára fordították Katalin Klugge, Tibor Tardos, Claude Maillard) Centre International de Poésie, Marseille, 1999.

Hága (Hollandia), 2003. december 5.

MIKES INTERNATIONAL

PUBLISHER'S PREFACE

It is a great pleasure to publish the present (up until now unpublished) volume of Katalin Ladik, entitled *Fűketrec* ('*Grass Cage*'). Ms Ladik contributed significantly to the success of the 44th Study Week of the Hollandiai Mikes Kelemen Kör (Association for Hungarian Art, Literature and Science in the Netherlands). At the conference an agreement was reached between Ms Ladik and Mikes International to publish her oeuvre within Bibliotheca Mikes International. Present volume is the first result of this agreement. We intend to publish the other volumes (including the translations) in the future.

About the author:

Poet (next to written poems she creates acustic and visual poems, too), author and performer of experimental music and acustic plays. She is active on the fields of performance, happening, mail art, and experimental scenery. Ms Ladik was with the Radio of Újvidék (Novi Sad) then as actrice with the Theater of Újvidék until 1992. She is member of the Hungarian Writers' Association and the National Association of Hungarian Artists. Ms Ladik received the 'Kassák Award' in 1991, the 'Hungarian Literary Observer' award (Magyar Irodalmi Figyelő) of the Hollandiai Mikes Kelemen Kör (Association for Hungarian Art, Literature and Science in the Netherlands) in 2000, and the 'Attila József Award' in 2001.

The Hague (Holland), December 5, 2003.

MIKES INTERNATIONAL

Ladik Katalin a nagyon kevés költők egyike, aki eklatáns módon szemlélteti, hogy a költői közlés nyelve, az írott kódrendszeren túl, a hangban, látványban, mozdulatban, a konkrét akusztikai és vizuális artikulációban valósul meg a maga teljességében. A nagy színpadi tapasztalattal rendelkező művész pontosan tudja, hogy a nyomtatásos közlésre szánt versének élő előadása is több mint előadóművészet: kreatív interpretáció, amely új, magában való műként jelenik meg, és így is értelmezhető. És akkor még nem beszéltünk az emberi test beszédének, vagyis a hangnak, a vokalitásnak, illetve a mozgásnak az élő vizualitásnak a régiójáról, amely rendkívül gazdag módon kitágítja a költői nyelv közléslehetőségeit.

A költő jelenlétével, vagy csak a hangjával, vagy a képzelet írásba kódolt formáival tehát **testet ad a szónak, a nyelvnek**. A hanggal, a nyelvi közlés testi realizációjával az ember – többnyire anélkül, hogy gondolna rá – már a köznapi érintkezésben is testet ad a nyelvnek. A nyelvet tudatosan alkalmazó művész azonban kiváltképpen gondol erre különösen olyan költő, mint Ladik Katalin, aki költészetében a nyelv valamennyi kiterjedését alkalmazza: írott szövegköltészetét a magyar kritika itt-ott már méltó helyén kezeli; az ezeken alapuló vagy ezektől független fónikus, vagyis hangköltészeti munkáit már csak a nemzetközi művészi élet ismeri első vonalában.

Ladik Katalin olyan költői szöveget alkotott, amelynek minden szála külön-külön is felismerhető, amelynek autonómiával is rendelkező mintáit érzékelhetjük, amely ugyanakkor a maga teljességében **szuprapoétikus**, tehát az egyes költői közlésrétegek érvényén felül is értelmezhető költészetet teljesít meg.

Ladik költészetét értelmezve visszatalálok ahhoz – amit saját „transzpoézisem” állandó önértelmezési kísérletei során, de a költészetre általános érvénnyel kiterjeszhetőnek vélve így fogalmaztam meg: **a költészet tér, anyag és mozgás**. No meg persze **hang és szellem**, teszem hozzá.

Szkárosi Endre

Ladik Katalin a *Fűketrec* kéziratából olvas fel a Hollandiai Mikes Kelemen Kör
2003. évi Tanulmányi Napok konferencián az *Irodalmi Est-en*.

2003. szeptember 13.

Mennorode Konferenciaközpont, Elspeet, Hollandia.

A budapesti Irodalmi Szerzők Kulturális és Szociális Szövetsége
alkotói támogatásban részesítette a szerzőt 2003-ban.

Ladik Katalin a **Fűketrec** (Bestiárium) című verskéziratról

Válogatott és új „állatversek” ezek, mondhatnám, majdnem „emberiek”, ha ez a jelző nem volna túlságosan nyomasztó. Mégis, egy derűsebb „emberi” lét lehetőségét is felmutatom olykor ezekben a versekben. Milyenek érzik az „embert” magukban azok a lények, akiket mi „állatoknak” nevezünk, és hogyan éljük meg mi őket, amikor a testünkben lakoznak? Megadatik-e vajon számunkra újra a lehetőség: harmóniában létezni azzal a lényel, aki az állatban minket szenved?

Vigasz: a természet rendje, igazságossága és a múlandóság.

A fűketrec: önbelélegzés a múlandóság tükrében.

TARTALOM

A Kiadó előszava	III
Publisher's preface	V
<i>A gyík</i>	1
<i>Tavaszi ló hullámozása *</i>	1
<i>A kígyó</i>	1
<i>Szitakötő *</i>	2
<i>Csiga *</i>	2
<i>Béka</i>	2
<i>Holló *</i>	3
<i>Pók</i>	3
<i>Hattyú</i>	3
<i>Időszipóka</i>	4
<i>Idővitorla, pókliget *</i>	4
<i>Alkonyhüllő</i>	4
<i>Tollaskígyó *</i>	5
<i>A bőr odaragad *</i>	5
<i>Molypille *</i>	5
<i>Teknős *</i>	6
<i>Tiszavirág</i>	6
<i>Tűzmadár</i>	6
<i>Csigaház</i>	7
<i>A sáska meséje az öröklétről</i>	7
<i>Álmodó hullajtó sáska</i>	7
<i>A három madarat evő sáska</i>	7
<i>Imádkozó sáska</i>	8
<i>Az éneklő sáska</i>	8
<i>A lúd és a ló viadala</i>	8
<i>Vasárnap</i>	8
<i>Kis éji zene *</i>	9
<i>Csend</i>	9

<i>Áhítat</i>	9
<i>Fehérnek lenni</i>	9
<i>Rovarok éjszakája *</i>	10
<i>Hattyúdal *</i>	10
<i>Csendélet halakkal</i>	10
<i>Mintha tenger háborogna</i>	11
<i>Vörös haja felcsap a mélyből</i>	11
<i>Hét ország</i>	11
<i>Minden azon múlik</i>	11
<i>A három kismalac</i>	11
<i>Az égen álmos kígyók</i>	12
<i>Hosszú, téli madarak tüzei</i>	12
<i>Szentivánéji álom</i>	12
<i>Négy fekete ló mögöttem repül</i>	12
<i>Jégmadár</i>	13
<i>Három holló kék lánggal égeti egymást</i>	13
<i>Hogyan lopta el a sáska a holdat</i>	13
<i>Mintha száz életem volna</i>	13
<i>Azok az aranyba zárt ketrecek *</i>	14
<i>Madár</i>	14
<i>Az aranytojás</i>	14
<i>A békakirályfi</i>	14
<i>Ohridi gyöngyök</i>	14
<i>Fülemüle</i>	15
<i>A bolha</i>	15
<i>Mese a sárkányról</i>	15
<i>Varázsének *</i>	15
<i>Fehér madár</i>	16
<i>A barna tehén fia</i>	16
<i>Repülő szarvasok</i>	16
<i>A parázna menyecske</i>	16
<i>Tavaszi szétlépve</i>	17
<i>Tavaszi macskák mosakodnak</i>	17

<i>A füstben égi táncos kecskék</i>	17
<i>Időkaméleon *</i>	17
<i>A táltos</i>	18
<i>Vidám, halálos darazsak</i>	18
<i>Vers a szerelmes piócáról</i>	18
<i>Amióta varjút ültettek belém</i>	19
<i>Útban Görögország felé</i>	19
<i>Velencei galambok</i>	19
<i>Bolond nyár</i>	19
<i>Vőlegény *</i>	20
<i>Kutyuskám gyerünk a patikába</i>	20
<i>Július</i>	20
<i>Nyár *</i>	20
<i>Nyári éj *</i>	20
<i>Görög nő</i>	21
<i>Ül barna tuskón</i>	21
<i>Színházban</i>	21
<i>Az elvarázsolt leány</i>	21
<i>A griffmadár</i>	22
<i>A barna tehén</i>	22
<i>A tevisdisznó</i>	22
<i>Alice és a harkály *</i>	23
<i>Szent Teréz barna arca *</i>	23
<i>Egy *</i>	23
<i>Kutya</i>	24
<i>Sem fecske, szaga, mint a madaré</i>	24
<i>Egy délután ültek a galambok *</i>	24
<i>Ovidius rigóként a villanykaróig emelkedik *</i>	24
<i>Vadlibák utolsó, tüzes sugara *</i>	25
<i>Egy homoki patkánynak</i>	25
<i>Denevér</i>	26
<i>Hold és patkány</i>	26
<i>Láttam a kutyákat *</i>	26

<i>Ki fogad be engemet.....</i>	<i>27</i>
<i>Fehér kutya a végtelenben *.....</i>	<i>27</i>
<i>Ez az évszak: szekrény *.....</i>	<i>27</i>
<i>Lárvák az égi selyemből *.....</i>	<i>27</i>
<i>Viharban *.....</i>	<i>28</i>
<i>A selyemhernyó.....</i>	<i>28</i>
<i>A hangya.....</i>	<i>28</i>
<i>Micsoda bűvös teher.....</i>	<i>29</i>
<i>Ég patkánya.....</i>	<i>29</i>
<i>Disznó.....</i>	<i>29</i>
<i>Hal.....</i>	<i>29</i>
<i>Madárhamu *.....</i>	<i>30</i>
<i>Fűketrec *.....</i>	<i>30</i>
<i>Varjak.....</i>	<i>30</i>
<i>Fákon ülő hulló *.....</i>	<i>31</i>
<i>Mentés másként.....</i>	<i>31</i>
<i>Kabóca *.....</i>	<i>31</i>
<i>Sirály.....</i>	<i>32</i>
<i>Ebihal *.....</i>	<i>32</i>

A GYÍK

A tátongó pupillát
gyéren fakókék mező koszorúzza.
Nedvességnek nincs nyoma. Már nincs.
Üres tekintet. Mintha nem bírná elviselni
többé a csukott szemmel látottakat.
A napfény korbácsütése életbe rántja:
hamun innen, parázson túl.

TAVASZI LÓ HULLÁMZÁSA *

A halál pillanata után, amikor még eleven árnyék
lassan suhant a réten, majd a kövecses mező fölött,
a halál ízétől még reszketve,
megállt, meglátta magát a tó tükreben:
~ meglehet, csak most, egyetlen egyszer
és soha meg nem ismétlődő alkalom ~,
mégsem kívánt újra megszületni,
nem akart a sötét szájából kizuhanni,
mely örök idők óta mosolyog.

A KÍGYÓ

Leengedte szárnyait, az almából kifutott a vér.
Kémlelte barátnője arcát, amely maga volt a pikkelyes ég
csodálkozó, bukott angyalokkal.
~ Ez minden? De ugye, nem igaz? ~ kérdezte bizakodó
hangmozdulattal, örökzöld farokkal fogai között.
~ Ez nem minden, de elég. Elég minden,
Belőled ég maradok, belőlem ég ami marad.

SZITAKÖTŐ *

Belépek a fényt.
Fátyollétem emléktelen.
Ám a vízben lúdbőrző hold testet ró rám,
visszatérjek a nagy Ugrásból, ne porladjak szét
fényhomokká, legyenek emlékeim,
tudjak újra minden pillanatban borzongani.

Belépek hát az érzést;
tudjak minden pillanatban fényhomokká,
legyek magam magamtól borzongás,
ne lavórban ülő szárnyas asszony
ne emléktelen örökkévalóság.

CSIGA *

Nézem a kőben: nincs.
Nézem a fában: nincs.
Lélegző dombok húsa alatt
a pirkadat fájós repedéseiből
elnő tőlem egy-egy szokás húsége.
Ezüstben arcomon arcod.
Pikkelyeivel havazik.

Behavazott sötét zokogásom.

BÉKA

Ez a tél egy végzetes tévedés volt.
A buborék-lét túl lassan szakadt fel.
Átvészeli a tavaszt a jótékony feledésért
megrepedt tükörben,
az emléktelenek magzatvizében.
Mire kifakad a nyár, óriás tüdő,
a tudás hordozója lesz ő is.

Nem ezért a halálért jött
megszületni halála után.

HOLLÓ *

Jön a fekete kabát, ugatós. Ablak ül.
Az utolsó araszolólepke sememléke önmagáról.
Tükör a pusztulásról.
Miként a teremtés első hangja, a rezgő hang volt,
és minden létezőnek saját hangja, mantrája van,
úgy a sötétből való az, ki belőlem szól:
hol vagy lélegző ablakom, árnyékom gyógyulása,
üszkös erdő ül lelkemben örök hóesést.

PÓK

Karjaiban felsóhajt a villanykörte.
Éjteli szemmel kirázza ölet.
Ez az éhség maga az élet:
az ablak önfeledt kitárulkozása,
a vert csipkefüggöny parázna,
kései életereje, a bútorok
kéjes életéhsége!

Hol vagyok?

A halál előtti
rémült térben.
Szívébe visszánő a csend.

HATTYÚ

Féknym az időben.
Nádasba zuhan az ég.
A testből még egy sóhajt kiszorít,
a harmat befészkei magát a szárnyak alá.
Kinyílt a téridő: fájdalomkút.
A madár az utolsó fényfullánkot magához veszi,
nyitott, csodálkozó szemekkel áldoz,
visszazsugorodik önnön megszületésébe.
Vonzerő, beszűkülő.

Miért pont én? Fénylövés.

IDŐSZIPÓKA

Már nem vagy székeleg.
Eloldódott tőled a simogatás.
Leereszkelek ránk az ég.
Hideg karfáid közé szorítva
az én véridőmet szívod.

IDŐVITORLA, PÓKLIGET *

Havazik az élet. Porhóvá zúz
éresemléket, kirajzolja a téridő
rostjait, melyekből megalkotott engem,
miként én is őt.
Átzuhan rajtam,
örvénylő életlétra,
fehéren izzó csontjaim között.

Ami anyag voltam, fényfonállá lett,
éhező, felhasogatott életsötét.
Érzéstérkép fáj járataimon,
hol az üresség is én vagyok.
Áthullanak rajtam az álmok,
a vérjel, ragaszkodás, újjászületés.
Elszűremlik belőlem az idő,
összecsukódik árnyékom,
ám ijedtfeszesen, de megtart még
a körkörös,
engem figyelő gyönyörsötét.

ALKONYHÜLLŐ

Az ágy alatt csatorna szeme
kicsíráztatja a sokkarú lámpát
a padló réseiből
a megérintett erőket
hüllő-alakba rendezi
mozgó időtalajra épült vicsorgó alkonyattá.

TOLLASKÍGYÓ *

Itt.
Árnyékot horgolok a fényből érkezőnek.

Ha eljutnék ~ száguldó üresség ~
test nélkül megélni magamat!

Szűkül az égbolt, beszippant fekete torka.

Visszahív-e engemet a Szikra,
árnyék-létemben lehessek azzá,
ami fénylénységként lehettem volna:

sziklarajzon madár ~ téridőikra.

A BŐR ODARAGAD *

A mezőn nincs vad.
Fent: tűz, szépség.
Lent: égbolt, férfi.
A tűz odaragad a hajkoronához.
Felüvölt a vadállat naplementekor.
Nincs nő és nincs férfi: gyűlölet van.
Üres az égbolt.

MOLYPILLE *

Kiissza a titkot, ölébe lesújt a villám,
megpörkölődik a fénypolcok között.
Kiissza a bánatot, levendularuhában
lélegző csillagtérkép fölött.

Hártyaidők egymásba fúródnak.
Tágul a lyuk az alkonyatban.

TEKNÓS *

Te lélegző fájdalomkút,
sebzett szeretet kapuja, szörnyeteg!
Nélküled az árapály ereje
ott fény, itt félelem.
A hullám szívó erejétől vagyok
feneketlen és emléktelen.
Voltál-e te is az alagútban,
ahol a sziklából fény fakad,
mintha az élők belsejében lenne,
mégis kívül van mindenem?

Te is elhalkulóban?
Vagyunk lélegző térben az Óshang.
Fájdalomkövület.

TISZAVIRÁG

Sok ilyen fehér virágállat a lelkünkben.
Vízminták rügyeznek, emelkednek fel barna tükörből,
mintha a múlandóság csak isteni játék volna
ebben a folyóban, ahol senki senkinek nem idegen,
és mindenki szárnyalhat a part és a tajték fölé,
a szépség sűrű fésűerdejében
a gyönyör és halál szédült kerekai között ~
~oh karók, kifeszített lepedők!

TŰZMADÁR

Neki a levegő a kése,
kabátja vérzik a szélfúvásban,
fátyolarcú bútorok lebegnek
a megperzselt égbolt alján:
csillaggá izzik érte a csönd.

CSIGAHÁZ

Minden úrt beszipantott,
többé semmi sem jöhet ki belőle.
Kéjvágya sziklába süllyedt,
ahová arca is alámerült.

Spirálisan átölelkezik,
így várja az álmodást.

Fényhúr pattan szempilláján.
Álmában téridő-tölcsérsékként
táncol örömtelenül,
önmagát örökké újra megszülő
hangmozdulat.

A SÁSKA MESÉJE AZ ÖRÖKLÉTRŐL

A ruhaszárítókötél a magas hegyekben van. Áll a hideg szélben fényesen, s az öröklétről énekel. A repülő madarak fekete ládák, se szemük se fülük, hogy odakiáltsanak: "Még!" Recsegve kinyílik ajtajuk ott, ahol a tüdő sivít, fölemelkednek a ruhaszárítókötél fölé, belevágják csőrüket az égbe.

Az égből sziszegő darazsak fúródnak tüdejükbe.

ÁLMOT HULLAJTÓ SÁSKA

A szürke, tollas egér megrázza magát. Cseresznye hullik torkából. Hajnal van, nyitva vannak az ablakok. Amikor az első vörös cérnaszál elszakad az ablaküvegen, zuhan, zuhan a sáska, potyogtatja a cseresznyét az emberekre, izzadt párnák alatt a tollas egerekre.

A HÁROM MADARAT EVŐ SÁSKA

Meglátta a gyönyörű, szürke, lebegő tollat. Ilyen tollaspárnát kívánt magának. Sárga lábakkal. Hogy ringatózzon, nyöszörögjön, amikor hívogatja, hú, hú! Ám megunt a várakozást, és hess, már ott se volt. A madár meg csak rázta a tollát, rázta magát, mint az égig érő fa.

IMÁDKOZÓ SÁSKA

Amikor eljött az ideje, elment a szomszédos házba nősülni. Elkészítette a lány a fekhelyet, ő pedig elmerült a lány nézésében. Előbb bokáig, majd derékig merült el. Minél tovább gyönyörködött, annál mélyebbre fúródott. Reggel hiába keresték, csak a csónakját találták meg. Felkelt a lány, kiment vizelni, hát csupa fehér csontot eresztett ki magából.

AZ ÉNEKLŐ SÁSKA

Addig ette a lány a rózsaszínű pudingot reggelenként, míg gömbölyű sáska lett belőle. Akkor kifésülte a haját, pengetni kezdte és trágár dalokat énekelt hozzá.

A LÚD ÉS A LÓ VIADALA

Parazsat adtak neked abrakul
hasadban fekete táska
templomot fújtál zöld szitába
s a felgyülemlett parazsat gyomrodból
fehér ludam az istállóban
ludam hátán sárga ló patája
fehér szárnya fölött gyűrött ló
az éj pedig ó a sárga éj
ne halj meg fekete ludam
gyönyörű hagymám gyilkos lovam.

VASÁRNAP

Elmentek a hajók.
Megeszik a galambot.

KIS ÉJI ZENE *

Feljött a hold fehér nyelv
kutya ficáncol a híd alatt
kérdzem jó irányba haladok-e
s ő a fuvola hangján válaszol nekem
ez a sátán hangja megfagyott zene
ez a híd fekete ágak fekete rügyek
ez a szédülés mester jó úton járok-e
de az égi kocsmáros nem felel

vár rám a híd alatt
fekete nyelv

CSEND

Négy farkas a kéményben
párnához szögeztek
nagy fekete fogak

ÁHÍTAT

Fekete pulóverben ezüst madár
csőre pihen
hó száll a mennyekből

FEHÉRNEK LENNI

A mandulafa virágait homok borítja be.
Vitorla táromlyog be lassan, ezüstben.
Üszkös lábú madarak csüngnek rajta.

ROVAROK ÉJSZAKÁJA *

Lassú, váró mozdulattal gyilkolsz,
Ezüst rovar
Sápadtan karjaidban
Mézet eresztasz belém.

HATTYÚDAL *

Ez a hely, ahol a tüdő
Habosra veri a tó hullámain.
A hideg fűszőnyegen
A hattyúk hanyatt, égre meredve,
Összetört lábakkal pihegnek.
Majd egy végső nekifutásból
Felröppennek, s a ritkuló levegő
Kiszakítja tüdejükből a zöld fátyolt.
Már örökre fenn keringenek a húsdarabok között,
A fagyott vércseppektől szikrázó égbolton
Már egy túlvilági eksztázis feszíti szárnyaikat!
Nem is hallják,
Amikor alattuk sikoltva
Felszakad a víztükör.

CSENDÉLET HALAKKAL

Sziklás parton napoznak
Sebzett szájjal, kocsonyás szemekkel.
Haláltusájukban ütni kezdik egymást.
Széttépett tüdejük gőzölgő tavirózsa
A parton felejtett vödörben.

MINTHA TENGER HÁBOROGNA

Megjött a macska. Zárt udvarok
Lázálomtól és szerelemtől meggyötört lakója.
Az éjszaka bűvös morajára
Arcát tükördarabbal hasítja ketté.
Belekarmol a pocsolóba.
Vészesen növekedik, szagot áraszt.
Vért szimatol.

VÖRÖS HAJA FELCSAP A MÉLYBŐL

Ágyékánál a seb duzzadni kezd.
Megeszi a kígyót.

HÉT ORSZÁG

Volt abban az időben egy másik ország. És így ment ez napról napra.

MINDEN AZON MÚLIK

Ahogy a moziból jössz ki és hónod alá veszed
hegedű jön ki langyos tojás mellé teszed
pacsirtát veszel és hegedűbe teszed
s a tojás elsírja magát

A HÁROM KISMALAC

Egy, kettő, három, három ház szalad a mezőn. Apám meghalt, de még mindig nem éri el őket a karjával. Egy. Apám megegyeszer meghal. Kettő. Az egyik kismalac kitágul, belebújik a többi. Mondtam apámnak, haljon meg még egyszer, úgy rövidebb lesz. Három. A malac az éjszakába néz.
Tavaszodik.

AZ ÉGEN ÁLMOS KÍGYÓK

Tprrr! Tprrr! Tprrr!
Ingével letakarta a halott isten.

HOSSZÚ, TÉLI MADARAK TÜZEI

Csáth Géza emlékének

Ez a madár egy ház,
Ahová a kín beköltözött.
Dróttokkal kipeckelve, nyárfa, valóságos liget!
Szemében a fájdalom színes tüzei egyenként kigyúltak.
Kísértet orchideák.
A titokzatos madár
Feléje sugárzott ereje az ő testébe költözött.

SZENTIVÁNÉJI ÁLOM

Sápadt arcán véres maszk.
Rovarok lepték el az égboltot.
Kiissza saját tükörképét a mocsárból.

NÉGY FEKETE LÓ MÖGÖTTEM REPÜL

Fekete szemű anyám, enyhítsd szomjadat a sötét szobábul. Eljön az este, tüzes hamuba takarlak, ablakodat befalazom, a vakablakba ültetlek. Fehér galamb repül, ajtó és ablak nincs rajta. Hétszer megolvasom ujjaimat, összeverem szárnyaimat. Meleg szél fújja hátamat, nézz hátra, anyám, mit láatsz? Négy fekete ló, olyan sovány, hogy fázom tőlük. Vágd le, anyám, a karodat, tedd be a szájamba, hozzád akarok repülni. Szem, száj, orr, fül, hol vagytok? Itt vagyunk a forró hamuban. Fehér galamb repül, elviszi örökre az ajtót, ablakot.

Ezt énekeltem sötét szobámban, anyám halálakor.

JÉGMADÁR

Jííí! Jííí! Húúú!
Kvrc. Kvrc.
Hess!

HÁROM HOLLÓ KÉK LÁNGGAL ÉGETI EGYMÁST

Felébredt a hamu melegétől. Hozott vizet a csőrében, hogy az álom ne lopja meg.

~ Vedd le rólam, testvér, mert rögtön meghalok.

Megszabadította ujját a hajszáltól, tekint a vízbe, nincs. Tekint a fába, nincs. Tekint a kőbe, nincs. Tekint a napba, ott meglátta a harmadik hollót.

A hamuba írt egy leányt nagy varrótűvel.

~ Szúrj belém, hogy egy csepp vér jöjjön.

A lány megszúrta és szerelmes lett a hollóba, akinek soha meg nem száradt a szeme.

~ Kár, hogy megfogtál. Kék lánggal szépen égethettük volna egymást.

HOGYAN LOPTA EL A SÁSKA A HOLDAT

Ült a lány a kéményen és őrizte a holdat. Szakít egy lyukat a harisnyáján, világosság támad. Azt hitte, a hajnal hasad és lehunyta a szemét. Csak erre várt a sáska. Kinyitotta a fiókot a lány combjában, és egy üde villanyégőt szagolt meg.

MINTHA SZÁZ ÉLETEM VOLNA

Barbár Kata aki egy varjúval
él egy tető alatt
mintha száz élete volna
citromot dobol a kútba

AZOK AZ ARANYBA ZÁRT KETRECEK *

Azok az aranyba zárt ketrecek
hol a lovak patáit sejtem
a fekete arany juhokat megszagatnám
de hol az istálló
hol kitombolhatnám magamat

MADÁR

Jaj ez a trombitás
behúzza a madarat az ajtó mögé
s ott szőnyegen
aranytojásokat ütöget

AZ ARANYTOJÁS

A királykisasszony szájában van egy tükör. Aki azt el tudja lopni, lopja csak el. Nyomja be az ablakot, hogy belül maradjon a galamb.
Kopogtattak az ajtón. Aztán jöttek a madarak.

A BÉKAKIRÁLYFI

Amikor belébújt, eleinte fázott tőle és sokat ficáncolt. De aztán úgy megszokta, hogy ő maga mártogatta aranycérnára kötve sötét mélységeibe s pajzán dalokat dúdolt hozzá.

OHRIDI GYÖNGYÖK

Ásít a tó fölött, keresztet vet, beleköp.
Kukac fekszik a meddő vízben!
A szőrös madarat
Szoknyája alatt karóba húzza.

FÜLEMÜLE

Ajtó nem nyílhat, száraz fű
Temeti be a hajnalokat.
Dermedt bimbó.

Tavaszi jön a fingó nő
Nem üt vissza,
Felesel és beszögezi az ablakokat.
"Fülemüle! Fülemüle!"
Sokáig életben tartja
Harangszoknyája alatt elbújtatva.

A BOLHA

Vajh' mért szeret engem e huncut kis féreg,
hogy véreimet szívja az éj közepén,
Ön érzi e bestének csiklandós mérgét,
mely kis piros pöttyöt hagy csókja helyén?

MESE A SÁRKÁNYRÓL

Megy a sárkány a faluba
a sárkány a darazsakat megöli
a sárkány a kislányokat megöli

adjunk neki malmocskát
a malomba llokkát

VARÁZSÉNEK *

Kokasooom kokasooom Katibuuul gyere ki
ha ki nem mégy megfoglak s a havasokba viszlek
ott vannak a pakulárok a pakulárokapakulárokapakulárok
a juhokkaaaaal
a kutyák ugatnak a farkasok ordííííítanak
tégedet széjjeltépnek!

FEHÉR MADÁR

A csontból nemsokára szép fehér madár lett, felszállt és ezt énekelte:

*anyám megölt, apám megevett,
kis testvérem, Mariskám
összeszedte csontocskám,
kötötte selyemkendőbe,
tette bocfa tövibe,
kikelt, kikelt, itt van! Itt!
De szép madár lett belőlem!*

Ezt meghallották és tettek a fejébe egy gyönyörű szép kalapot.

A BARNA TEHÉN FIA

Mondja a tehén a fiúnak, csavarja ki a szarvát, azzal visszament a fára.

~ Miért nem hagysz békét annak a fának?

A fa összeszorult és megette. Rögtön vérezni kezdett a zsebkendő. A tehén rálehelte, lett belőle hideg kút a saját testében. Meg is találta az ő kedves fia holttestét.

~ Édes fiam, ha ide nem jövök, sohasem ébredtél volna fel.

REPÜLŐ SZARVASOK

Hosszú repülés után egy fehér házra találtak, ott egy leány, kinek vödrébe férfi még nem nézett bele.

Így örvendezett a leány a szarvasokkal.

A PARÁZNA MENYECSKE

~ Te asszony, láttál-e egy rókát?

~ Honnét láttam volna, amikor csak testem s lelkem van. Jaj, édes kicsi rókám, tedd azt még egyszer velem!

TAVASZ, SZÉTTÉPVE

Arcában macskát hord.
Ő a fekete kapu.
Nem nevet, távolba néz:
Lát fényes körmű tavaszt.

Lányok jönnek
Ingben, nőtényfarkasok.

TAVASZ, MACSKÁK MOSAKODNAK

Füstben reszelik körmeiket.
Mély folyó a sorsuk.
Nyálkás, vonagló zsákban
Utoléri őket a szerelem.

A FÜSTBEN ÉGI TÁNCOS KECSKÉK

Füstös üvegébolton
kék kecskék táncolnak
fuldokló tüdővel
tőgy forró harcosok
kék zuhatagban párzanak
vijjog tűzruhájuk
draaa! draaa!

IDŐKAMÉLEON *

A kozmikus hóhullásban
itt hagyta csőrét. Egy alig kivehető mozdulata
új világok létrejöttét idézi elő.

A TÁLTOS

Hát csak repült az a ló, nem ment. Úgy szaladt, hogy repült.
~ Nincs mit enni, ha nincs leves?
~ A gyermeket nem kell verni, mert beléugrott a macska.
A lányok sikítottak. Nagy füst volt a konyhában, gyorsan kivette
füléből a ruhát s mint a pillangó, már le is volt vetkőzve. Kiállott a kapuba,
csípőjére tette a kezét.

VIDÁM, HALÁLOS DARAZSAK

A mennyezetről sárga zsinóron
Röhögve csüng a megkésett látogató.
Kabátja nevetőgörcsben röpköd.
Meztelen nyakán a seb
Vidám, halálos darazsak kútja.

VERS A SZERELMES PIÓCÁRÓL

Van egy nagy sárga tányérom.
A tányér közepén egy lyuk.
A lyukon át az én szerelmes piócám
jár be hozzám telihold idején.
Mert van egy nagy sárga piócám.
A pióca közepén egy lyuk.
Oda jár be ezer darázs
birsalmaág a nagy tányérok idején.
És a fekete lyuk
ahová a nagy sárga tányér jár
éneklő pióccával a közepén.
A szerelmes pióca éneke:

*ezer darázs a torkomban
birsalmaág a faromban
égő kecske a bokorban*

AMIÓTA VARJÚT ÜLTETTEK BELÉM

Amióta varjút ültettek belém
a langyos háztetők piros rózsákkal
a seggükön hová hová kiáltanak
fel a holdra megyek
csak előbb ezt a létrát segítsetek

ÚTBAN GÖRÖGORSZÁG FELÉ

Porzik a tüzes kerék
kígyók ugrálnak körülötte
én fekete társammal
szaladok a kék kecskék után

VELENCEI GALAMBOK

A patikus megfogta a velencei galambot
hurrá fogjuk meg a tökét
a néni megfogta a galambot
erre bekapcsoltuk az áramot
a néni elszállt

BOLOND NYÁR

A tüzes égen
illatos macskák keringenek
aki a kaszákat hordja
az én fekete vőlegényem

VŐLEGÉNY *

A kanyarban kutyává változik,
farok csap ki belőle.

KUTYUSKÁM GYERÜNK A PATIKÁBA

Gyerünk a patikába a szívem után
bezárta magát a drága
egy dunsztosüvegbe a gyönyörű Nílusba
homokká száradok miatta

JÚLIUS

Gólyák állnak a fekete dombon
rajtuk égő szoknya

NYÁR *

Nedves tyúkom
fel-feldobja magát
csőrében szivárvány

NYÁRI ÉJ *

Harisnyámra réti tücskök
ugrálnak fel
zenélő parazsak

GÖRÖG NŐ

Kis hernyót dörzsöl
ő sikít én lélegzem
találkoztunk

ÜL BARNÁ TUSKÓN

Félig nyitott szájjal, kezében tükör,
múlatja magát. Másik kezében
hernyó a meleg csipkék zuhatagában.
Tudja már, mi kell
az ideges verebeknek,
a combja között ficánkoló verébfészeknek!

SZÍNHÁZBAN

Hol vannak a macskák
fekete retikülben vacsoráznak

AZ ELVARÁZSOLT LEÁNY

~ Ezt a madarat én feleségül veszem!
Mefogta a madarat, a madár dagasztóteknővé változott. Összetörte a
teknőt, a madár guzsallyá változott. Összetörte a guzsalyt, a madár emberré
váltott. Gyönyörű feleség lett belőle!
~ Rázd ki te is a ruhád ujját! ~ mondta a leány.

A GRIFFMADÁR

Megette a madár a húst s kérdezi tőle: ~ Mi járatban vagy?
Megette a két meddő tehen húsát, a hajó felett lebegett és az edényeket javította.
~ A fiam szobáját akarom kifesteni, de ő csak zuhan lefelé, mint az elhajított kő.

A BARNA TEHÉN

Szegényasszony: ~ Fííí, fííí, fííí.
Szegényember: ~ Vigyázz, asszony, jön az aranybika.
Szegényasszony: ~ Akkor hamar húzzál ki a fülemből egy szőrszálat.
Szegényember: ~ Jaj, nekem, jaj.
Szegényasszony: ~ Eljött értem az aranybika, kősziklák töredeznek alattam.
Aranybika: ~ Én igen erős vagyok, ha aranyfűben legelek.

Ekkor levágták a barna tehenet az aranybikával együtt, és még ma is élnek, ha meg nem haltak.

A TEVISDISZNÓ

~ Vett, édesapám?
~ Vettem, fiam.
Ha vett, vett még egy fehér kakast, egy veres kakast, egy fekete kakast.
Tavasz lett, a disznókat ki kellett hajtsák.
~ Hát ki kürtel?
~ Kürtelek én, csak adja ide, édesapám.
Felül a tevisdisznó a ház tetejire s kürtel. Aztán ráül a fekete kakasra, s kihajtja a csordát. Mikor kiértek az erdőbe, becsállódik a lapiba, s a kakast megköti.
Abban az időben három nap volt egy esztendő.

ALICE ÉS A HARKÁLY *

Pihés combjai között meleg eső kopog,
a húsos leveleket gyengéden széthajtogatja.
A lusta hernyó
nyálkás körmeit szopogatja.

SZENT TERÉZ BARNA ARCA *

Ők ketten utaznak.
Közelebb a puhára borotvált trónushoz
melyen kiéhezett darázsok ülnek.
Közelebb egy másfajta elragadtatáshoz a behavazott
belső ajtón keresztül, hol a zúzmarás
hernyó trónol. Az ő barna kegyelme
oly hő vágyat áraszt ~
a padlóból tüzes kardvirágok törnek elő.

Oh add meg nekik!
Vétkezzenek velem.

EGY *

*Amikor felébredt, a világ
mozdulatlan és süket volt.*

Borges

Ez a repedt fal álmoktól terhes.
Ki ez a darázs fölöttem?
Ki ez a nő, aki meszel bennem?
Ha mindez, ami körülvesz ~ fal,
ha én darázs vagyok
és bennem ez a rovar ~ ember,
akkor hol végződöm én, s hol kezdődik az ember?

KUTYA

Hold ott! Foga a sötétnek.
Ember húrja. Szakad bennem harag.
Se küszöb hallgat.
Vacog bennem deszka.
Csont kívülem közöny.

SEM FECSKE, SZAGA, MINT A MADÁRÉ

Sem fecske, szaga a felröppenő hajnalnak,
belém kacag a friss fű a délelőtti melegben,
belém nyomja Lilit, Amáliát,
s mesél nekem a felröppenő kilincsről.

EGY DÉLUTÁN ÜLTEK A GALAMBOK *

Egy délután ültek a galambok a porban,
Én a küszöbön ültem, sört ittam.
Május volt, a kék csavarhúzó
Meg a szürke galambok ezt kuruttyolták:
"Öld meg! Öld meg!"
Fölvettem a forró csavarhúzót, bementem a konyhába,
Hagymát vágott, könnyes arccal kérdezte:
~Kisfiam, megéheztél? ~ Én meg se szó, se beszéd,
Arcába döftem a csavarhúzót egyszer, kétszer,
Aztán becsuktam a véres ablakot.
Azóta kuruttyolnak a fejemben a galambok.

OVIDIUS RIGÓKÉNT A VILLANYKARÓIG EMELKEDIK *

Térdig gázolok harsány madárfüttyben.
Ne eresszettek haza engem!
Zúg a sárga harang, úgy kígyó nem mehet bele.
Jég veri a harangot.
Csak haza már, haza!
Patkányt szedegetni.

VADLIBÁK UTOLSÓ, TÜZES SUGARA *

Kevesen éltek azon a hegyen.
Kénnel füstöltek egész éjjel,
Várták a Vízöntő-kor hajnalát.

Valami súlyos járvány tombolt
A féltve őrzött kertben.
Véres szárnyakkal, égési sebekkel
Húztak el a hómezők fölött.

EGY HOMOKI PATKÁNYNAK

Egy homoki patkánynak engedte át hónalját
langyos virággyökerek között.
Ő volt az ifjúság, édes tejes bögre.
Most a homoki almafák alatt szendereg,
közel a folyóhoz, a zöld hasú halakhoz,
a megcserepedett szájú, búzló parthoz.

Ez mind a hónaljában volt
már akkor, amikor még volt fű, madár és angyal.
Ez mind ő volt, és ő lesz a szétpukkanó halakban,
ő lesz a köpőlégy, az irigy sárga virág
a férgekkel teli bögrében.

Zöld légy ül az égen.
Nyár van, búzló szájú.
Vészes csönd.
Nincsenek tücskök.

Megcserepedett leánykaruhák,
bőregerek lógnak rá az almafákról.
Már rég elfelejtette ki ő és miért jött ide.
Horgászbotra akadt vinnyogó kukacként
belelóg a bácskai aszályos tájképbe.

DENEVÉR

Az égbolt fekete rezsó.
Tüzes dróton kifeszítve fehér hold és sötét nap.
A táguló lyuk felé zuhan a denevér,
három kövér csillagot hagy maga mögött,
egy fehér és egy sötétkék holdkaréjt.

A sűrű drótháló felzizeg,
csapkod a denevér ablakomban,
a rezsó vérkörömbe kapcsolva tüzesedik, tágul,
hínárjába beszippantja az űrutast.

HOLD ÉS PATKÁNY

Jön az üveges.
Hallod? Távoli üvegcipők.
Az üvegróka csipkeblúzba bújik és fázik.
Jönnek a csillagok.
Erősödnek a szagok.
Vinnyogó, szőrös fiókok szaladgálnak.

LÁTTAM A KUTYÁKAT *

Kiemelkednek a fagyos földből,
öngyilkosok éjszakája ez.
A jég alatt egy egész világ van,
teremtés előtti pillanat.

Láttam a maszkot, mely földöntúli értelmet,
tökéletes harmóniát sugárzott.
Láttam a hegyeket, melyek nem hegyek már,
de hegyé lesznek újra.

Az ég kiszakadt a földből,
fehér ingben kutyák integetnek,
a föld alatt felvonít az arc nélküli isten.

KI FOGAD BE ENGEMET

Madárral állkapcám között
veréb deszkástul viszi a holdat
szűrős fészkébe harapok egyet

FEHÉR KUTYA A VÉGTELENBEN *

Öt csillag közt jártam
öt halált elhagytam
a hetedik csillag után
szegfűbe haraptam

EZ AZ ÉVSZAK: SZEKRÉNY *

Ez a szekrény sötét, barna és nedves,
mintha asszony volna, nevet.
A gyönyör benne mély és hasít.
A rovarok munkája volna ez?

Selyemblúzom véres,
pókok másznak ki belőlem,
irtózatoss csönd van idebenn.

LÁRVÁK AZ ÉGI SELYEMBŐL *

Este van, ragadós.
Nyugat felől, ahol a blúzok sorakoznak,
piciny hernyók, drága ékszerként húsomba marnak.

Valami belső só erejétől a lárvák
életre kelnek s a nyirkos selyemből
kiszűrrik a kéket.

Az olló!
Véres lepedőket szabadal.
Gőzölgő húsdarabok az égen.
Körmök.
Letépi az égről a selyemkötést.

VIHARBAN *

Lovak csapkodnak az égen.
Villámsújtotta hattyúk nyerítenek.

A SELYEMHERNYÓ

Nyálkás örvénybe öltözött.
Karjai nőttek mindenütt, ahol a fény behatolt.
Meglehet, az én táncomat is sok keze közül
az vitte el, amelyik kislány volt.

Az egyik keze eperlevél után matatott,
ujjuk harapdálva jöttek a reggelek a falból.
A másik keze felhő volt és zsírdarabra hasonlított.
A harmadik egy lavór vízben ült, akár egy öregasszony.
A többi keze majdani koporsóját-bölcsőjét szövi és fonja;
végül nyálával egyenként, lassan bevarrja
az emlékezet foszló, örvénylő gomblyukait.

A HANGYA

Kidőlt fenyő: félig az égbolt
és a tengerbe fúródó magasság között.
Súlypontja: gyantacsepp,
friss, kora reggeli illatsóhaj,
még nem ráncos, folyékony csillag.
Csillag buggyant ki
fényes igeként ebben a fában?
A gyökértől a hangya útja
a fénymagba vezet.
Ettől a súlypont elbillen: a fenti mélybe,
a lenti magasba.

Hosszú gyantasóhaj
lebeg a szakadék fölött.
Súlypontja se fönt, se lent.
A gyanta a hangyát megköti.
Igévé üvegesedik.

MICSODA BŰVÖS TEHER

Micsoda bűvös teher ez a rettentő zsák!
Liget: Kiégett, keserű madarak.
Tó: Habzó ebek.
Felhő: Megvakult tükör.

ÉG PATKÁNYA

Elgörbíti a teret és kihalás belőle.
Megtalálja árnyékát az időnek.
Az ima közepén kitágul,
fakó éneke szörnyű és utolsó erőfeszítés.
Még egyszer! Még egyszer, aztán soha többé.
A gyönyör utolsó cseppjéig.
Fehér sötétség.
Az örök társ bal oldalán.

DISZNÓ

Jön a visító hajnal: vér áll a házhoz!
Jaj, nekem, jaj, fájdalom sárgája.
Anyám, ugorj ki torkomból,
szőrsötéteddel burkolj be,
te szúrj le, te zabálj meg,
senkinek sem hiányzom.

HAL

Kimossák szeméből a holdat.
A fehér kéz fájdalmát sózza,
elszórja pikkelyes emlékeit.
Otthona lesz az olaj,
és együtt serceg a rozsmaringgal.
Krumpli, petrezselyem a tüdőben.
Csak a tenger lélegzi még
a megvakult égboltot.

MADÁRHAMU *

Ki repül ott?
Se téli éj, se holdja,
hogyan álmodjam meg magamat.

Átvágom a sötétség torkát:
látom magam távolodóban,
a mozdulatlan hús fekete hidegében.

A zaj után mélyebb a csend
és hullámszik bennem a fény.

Végre egyedül
a kapujanincs átjáróban.

FŰKETREC *

A szoba árnyékot vérzik:
fűsebek buggyannak ki.
Az ablakon beröppennek a székek.
Ismerős hangmeleg, madárijedtség.
A ház az én tollruhámban verdes.

VARJAK

A vakablak betölti az eget.
A világ erőit nem fékezik meg
a téli reggelek sötét tüdői.
Fagyott cipők, recsegő tollazatuk
idővakulat,
gyorsított virágzásban
az éji vihar szökkenti őket szárba.
Vékony fényhajtások szűkülnek
szomjasan és toporzékolva
lélegző ablakomban, mely szökőkútként
önnön visszfényét issza,
szomját issza olthatatlan.

FÁKON ÜLŐ HÜLLŐ *

Torz suta fény a lélegző anyagban
a senkiföldjén hegedül.
Életem szökdellő árnyék,
gyenge tűzön kivonom,
ímhol az első kapu:
fény magja fekete kabátban.

Nincs más sivatag, ami a kőnek halált hoz
a közöny sivatagjánál.
Izzadtságát adja az újonnan érkezőnek.
Ő lesz a kétéltű árnyék
a Materia prima
amibe a sikoly beleköltözik.

MENTÉS MÁSKÉNT

Ollód kivágja a tengert,
vágólapra teszi: kukac.
Jössz szatyor gyönyörrel,
elfojt@élet.yu
Kivágom a csukott szemmel látottakat: sziget.
Ollód leszek tenger gyönyörrel,
és a tél a homlokom mögött lesz,
kifakulnak a hófútt csontok érzéseimből,
leszek kukac a vágólapon,
szigetsikoly@élet.hu

KABÓCA *

Most, hogy megismerte a dallamot, rabja lett.
A bánat pedig várta, mintegy körözött fölötte.
Ő forró kövekről, üszkös fenyők törzséről
itta az álmot.

Akkor felhasadt a téridő-szövedék.
A bánat még mindig várta.

Kőben vagy? Kereslek.
Fában vagy? Utolérlek.
A halálomban vagy? Meg nem ismerlek.

SIRÁLY

*„... mint az iszonyú kezdete,
mit még elviselünk”*

R.M. Rilke

Fényes hússal csőrében
életbe ejti a tengert.
Belemártja kezét a fénybe:
felszikkáznak rég elfelejtett arcok,
rajtuk is szárnyakká burjánzik a penész.

Holdfényben elégeti tollazatát.
Vijjog a beteg, fáradt és elvadult tenger.
Már nem angyal, nem ember.
Vissza a tojásba!
Bensőbb lebegéssel, örök jelenben
élni a tágasabb létet.

EBIHAL *

Megint virágzom.
A húst, amibe öltözöm,
most varrja a holdpikkelyes kút.

Megint ugyanaz a fájó, gerinces lét,
vízbefúlt fény, örömtelen kabátban:
Indra gyöngyhálójában kuruttyoló létörvény.